

2. palček: Daj, ostani! Kuhala nam boš večerjo, ko bomo mi na delu. Prinesli ti bomo vedno kaj lepega s seboj.

Carična: Hvala vam vsem! A vendar ne morem ostati med vami. Moj oče car je gotovo v silnih skrbah, ker me že dolgo ni na dvoru. Bojim se, da bi ga žalost preveč ne potrla, zato moram čim prej k njemu.

Kralj: Kaj boš hodila sedaj! Zunaj je noč in mraz, volk in medved sta lačna. Počakaj pri nas vsaj toliko časa, da se pokrepčaš.

Carična: Predobri ste.

Kralj: Pridi, pridi! Vidim, da si trudna in lačna. Pojdi z nami k naši mizi! Potem ti pripravimo mehko ležišče. Dobro ti bo pri nas! (Vsi odidejo, razen 1. palčka.)

1. palček (gleda za odhajajočimi): Kako je žalostna! Smili se mi. Pomagati ji hočem. Med nami tako ne more ostati, ker ni vajena našemu življenju. Umrta bi nam od dolgočasje. — Le hitro na delo! Še je čas, da dohitim onega nepridiprava, ki jo je zavlekel v gozd. Sedem vetru na peruti, pa ga dohitim. Tudi ona je bila dobra z nami. Prosila je za nas pri kralju. — Torej hitimo, dokler je še čas! (Odhiti na desno.)

Zastor pade.

Z livade.

Čebelica je priletela
in je na rožo belo sela,
medu je rožica ji dala
in z njo še malo pokramljala.

Srebrno jutro je odplulo,
čebelo z biseri posulo,
dan se razlil je po livadi,
k nevestici je prišel mladi.

Albin Čebular.

Pajek črnuh.

Na kobilico Zelenko
sedel pajek je Črnuh
in odjezdil z bridkim mečem
je v deželo hudih muh.

Glasno so trobente pele:
čiri-riri, čiri-rih,
muhe pa so se jokale:
oji-jiji, oji-jih...

Sekal levo je in desno,
padel je premnog mušjak;
boj je bil krvav in strašen,
da še nikdar ni bil tak.

Na bojišču je ostalo
mrtvih tisoč hudih muh...
Tak junak in tak bojevnik
bil naš pajek je Črnuh.

Radivoj Rehar.